

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789116816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

i gangen, i de tilsyneladende ubetydeligste bevægelser, i håndens og armens udstrækning, i kroppens almindelige bøjninger, i en hilsen, i at sætte og rejse sig, i et hurtigt løb over scenen, i en indtrædelse og i en bortgang; alt dette hviler derpå, at man har legemet i sin magt, men dette kan kun opnås korrekt igennem danseskolens plastiske regler. Ved fremstillingen skal naturligvis ikke skolen bemærkes, men kunstneren må have reglerne inde, ligesom man har lært at stave, forinden man lærte at læse. Nu gives der enkelte, som har en medfødt evne for det plastiske, og disse kunne da til nød undvære skolen, men da disses tal altid vil være såre ringe, er en balletskole ved et teater uundværlig.

Til Frederik den Sjettes gemalinde, dronning Mariæ fødselsdag skulle der som sædvanligt gives en festforestilling. Man anmodede Heiberg om at skrive et stykke til denne lejlighed, og han skrev sit lystspil »Prinsesse Isabella«. Hovedrollen, prinsessen, var skrevet for mig.

Bourmonville, hans dans og balletter var altså i høj grad i mode så vel hos publikum som hos hoffet. En festforestilling uden ham og hans dans kunne man næsten ikke tænke sig, og den ville især have mishaget hoffet. Nu var Bourmonville i den senere tid jævnligt optrådt ved aftenunderholdninger og sommerskuespil som sanger og skuespiller og havde vundet bifald heri. Da faldt det Heiberg ind, at man måske kunne motivere dansen i stykket, der ellers ofte kommer til at stå så isoleret, ved at indrette en af rollerne således, at hans dans kom naturligt og uden at få skin af noget, som var indlagt. Man gjorde Bourmonville bekendt med sin plan, og denne var villig til at udføre rollen med dens tekst, sang og dans. Skuespilpersonalet med Nielsen i spidsen kom nu i det heftigste oprør. Man sagde atter her, at balletterne var en fordærv for smagen, at teatret gik tilgrunde ved dem, at der var en uværdig kunst osv. Da det nu rygtedes blandt skuespillerne, at Heiberg agtede at sætte balletmesteren talende ind i et skuespil, blev der kaldt til våben, alarmtrommen gik, og en formelig revolution brød ud i lys lue. Nielsen, der siden den norske rejse var kommet mere og mere i madam Wexschalls gunst (en gunst jeg ofte så på med ængstelse og bedrøvelse, da den forekom mig at antage en foruroligende karakter), kom nu hyppigere i hendes hus end nogensinde før. I den sidste tid mærkede jeg vel, at noget